

Pébániai Hírlevél

Szent Ferenc halálának 800. évfordulóján

hívunk mindenkit, hogy mélyebben megismerje ezt az utat és lelkiiséget.

„Assisi Szent Ferenc számára, amennyire 800 év távlatában látjuk, visszatérő módon ott volt há-

rom »eszköz« vagy »hely«, amely fogódzót jelentett a nehéz helyzetekben. Az egyik a teremtett világ, a természet. Szívesen töltött egyedül is sok időt az erdő csendjében, a szabad ég alatt, kiénekelve-sírva-nevetve magából, ami a szívében volt. A másik hely a templom, ahol hallhatta az Evangéliumot, ahol imádkozhatott, ahol az Eucharisztia előtt csendben elidőzhetett. A harmadik hely, ahol egyszerre visszatért Istenhez és önmagához, az irgalmas-ság gyakorlása volt, a rászorulóknak segítségében, a leprások ápolásában.” (Berhidai Piusz OFM tartományfőnök)

Szent Ferencnek ez az útja a századok során sok ember számára vált viszonyítási ponttá, közösségeket hozott létre, művészeket ihletett meg, konkrét cselekedetekben vált valóságossá.

Assisi Szentjének élete és halála megmutatja, hogy „húsvéti módon élni azt jelenti, hogy az élet minden pillanatát – az örömtől a törekénységen át a halálig – átöleljük. Gyengeségeink, közösségeink válságai és korunk ellentmondásai nem akadályai a húsvétnek; éppen ezeken a helyeken teljesedik be. Ferenc kézzelfoghatóvá teszi számunkra, hogy minden halál »nővérré« válhat, ha Krisztus szívével és kezeivel éljük meg, aki Szolga és Úr.” (Massimo Fusarelli OFM miniszter generális)

Szent Ferenc énekelve fogadta nővérét, a testi halált, mert megértette, hogy az olyan kapu, amely lehetővé teszi, hogy belépjen az Istennel való teljes egységbe. Felismerve az élet ajándék voltát, mindent vissza akart adni a Teremtőnek: „Semmit se tartsatok tehát vissza magatokból magatoknak, hogy egészen visszafogadjon benneteket az, aki egészen odaadja önmagát nektek.” (LRend 29) Így válik Ferenc halála tranzitussá, húsvéti valósággá: átmenetté ebből az életből az örök élet, a feltámadás teljességébe.

Szent Ferenc halálának 800. évfordulója meghív minket arra, hogy elmélkedjünk át a magunk életét és halálát a hit látásmódjával, köszönjük meg Istennek bőségesen ránk árasztott adományait, így újítva meg válaszukat az Úr hívására, amely az egész földön arra hívja a testvéreket, hogy szavaikkal és tetteikkel tegyenek tanúságot, és ezzel mindenkit Isten szeretetéhez vonzzanak.

Tanszergyűjtés kárpátaljai diákoknak

Július végén két hetet töltöttem Kárpátalján a nagyszülősi ferences testvéreknél (Márió, Jónás, Lehel, Egyed) és a Felső-Tisza vidéken, korábbi lelkipásztori működésem színhelyein (Huszt, Visk, Bustyaháza, Técső). A szentmisék után hosszan elbeszélgettem egykori híveimmel, akik megosztották velem örömeiket és fájdalmaikat. Az évek óta tartó szörnyű háború minden otthonba bekopogott. Találkoztam a tűzvonalból élve kikerült sebesülttel, beszélgettem asszonnyal, akinek 56 éves férjét előző héten erőszakkal hurcolták el katonának, asszonnyal, akinek fia másfél éve nyomtalanul eltűnt fronton, volt ministránsom (Pali) február óta nem ad életjelt magáról, meglátogattam otthonában volt ministránsomat (Sanyit), aki 5. éve bujkál a sorozás elől. Sok édesapa (családfenntartó) évek óta külföldön él és csak telefonon tudja tartani a kapcsolatot szeretteivel.

Mindenki kérte közbenjáró imádságomat, amit ők maguk is napi rendszerességgel végeznek. Majnek Antal püspök atyát is fölkerestem, aki nyugdíjasként is aktív lelkipásztori szolgálatot végez az Ungvár környéki falvakban.

Szeptemberben Kárpátalján is kezdődik az új iskolaév. Két évvel ezelőtt sikeres tanszergyűjtést tartottunk templomunkban, amelyet az idén is szeretnénk meghirdetni. Füzetet, tollat, színes ceruzát, filctollat, körzőt, vonalzó, jó minőségű használt iskolatársát, tolltartót stb. várunk a keresztelekút mellé kihelyezett kosárba. Pénzbeli támogatást a Szent Antal-perselybe gyűjtjük augusztus 21.-től augusztus 31.-vel bezárólag. Pénzbeli adományt Ferenc atyának személyesen lehet átadni. A gyűjtés eredményét a nagyszülősi ferences testvéreknek továbbítjuk, akik a leginkább rászorulóknak között osztják szét. (P. Ferenc)

Örökfogadalomra készülünk – szeptember 5.

Kóta Quirin testvérrel beszélgettünk, aki szeptemberben végleg elkötelezi magát Krisztus szorosabb követésére a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartományban

SZERETETTEL HÍVUNK ÉS VÁRUNK

2026. szeptember 5-én, szombaton, 11 órakor
a pasaréti Pádai Szent Antal ferences templomban,
ahol ünnepi szentmisében
örökfogadalmmal kötelezzük el magunkat
Jézus Krisztus szorosabb követésére
a Kisebbségi Testvérek Rendjében.

fr. Kóta Quirin OFM
fr. Skablics Ambrus OFM

Mikor fogalmazódott meg benned először, hogy Isten talán valami egészen különleges útra hív? Volt egy konkrét pillanat, vagy inkább lassan érlelődő folyamat volt?

Gyerekkoromból van egy egészen korai emlékem. Talán még iskolás sem voltam, amikor egy vasárnapi mise után biciklivel mentünk haza édesapámmal, és egyszer csak teljes komolysággal elkezdtem

magyarázni neki, hogy én majd „kisebítő remete” leszek. Kivonulok az erdőbe, remeteként élek, és ha misézni kell, majd lejövök a faluba. Hogy ez honnan jött, azt a mai napig nem tudom. Nyilván gyerekként nem volt ez tudatos döntés, de valami mégis megmaradt ebből az élményből. A következő meghatározó pillanat már egyetemista koromban ért; ekkor már a Zeneakadémián tanultam, és a Ferenciek terén, a rendház kollégiumi részében laktam. Mivel gyerekkoromtól ferences plébániára jártam, ez a közeg teljesen természetes volt számomra, mindig közel éreztem magam a ferencesekhez. Emlékszem, egy nap a lépcsőházban egyszer csak villámcsapásként hasított belém a gondolat: ezt akár komolyan is gondolhatnám.

Az első reakcióm azonban nem lelkesedés volt, hanem félelem. Azt éreztem: Jézusom... ezt tényleg lehet komolyan venni? Valaki tényleg odaadhatja erre az életét? Először Kővágó Szerafim testvérnek mondtam el, hogy volt egy ilyen gondolatom, aki nagyon bölcsen fogadta. Emlékszem, azt mondta: „Nem kalandorokra van szükség, akik középkorosdit játszanak, csuhát öltenek és könyveket másolnak. Ha valóban Isten hív, akkor a hívása néhány év múlva is ugyanilyen erős lesz. Fejezd be az egyetemet, végezd el becsülettel, amit elkezdted, és ha utána is ugyanígy érzed, akkor beszéljünk róla.” Ez a tanács meghatározó volt. Egyrészt volt bennem egy kis dac: meg akartam mutatni, hogy igenis tudok jó kürtművész lenni, végig tudom csinálni az egyetemet. Másrészt viszont végig ott maradt bennem a gondolat – hol erősebben, hol csendesebben –, hogy nekem szerzetesnek kellennem. Körülbelül öt év telt el így, de lassan letisztult bennem minden.

A fordulóponthoz végül Németországban érkezett el, ahol ösztöndíjjal tanultam. Egy este egyszerűen azt éreztem: nem várhatok tovább, döntenem kell. Még aznap írtam egy e-mailt az akkori a tartományfőnöknek, hogy szeretnék jelentkezni a rendbe. A válasza két hetet kellett várnom – nekem ez akkor egy örökkévalóságnak tűnt. Az írta: beszéljessünk. Onnantól kezdve már tudtam, hogy ez az én utam. Befejeztem az egyetemet, 2018 szeptemberében pedig megkezdtem a jelöltséget Pasaréten. Mái úgy érzem, mintha akkor került volna helyére az életem utolsó puzzle-darabja. Vannak persze nehézségek, kudarcok, csalódások és belső küzdelmek, de ez az alapélmény nem változott: itt vagyok a helyemen.

Papnak is készülsz. A szerzetesi és a papi hivatás egyszerre jelent meg benned, vagy külön-külön ismerted fel ezt a két hívást?

Gyerekkoromtól kezdve ferences plébániára jártam, vallásos családban nőttem fel, így számomra a pap és a szerzetes alakja szinte teljesen egybeforr. Mindig ferences papokat láttam magam körül, ezért sokáig fel sem merült bennem, hogy ez a két hivatás külön is létezhet. Emlékszem, általános iskolás koromban találkoztam először egyházmegyés pappal – Martos Levente Balázssal, aki akkor az osztályunk papja volt. Gyerekként inkább az lepett meg, hogy ő nem ferences. (nevet) A saját hivatásomban is így él ez a két meghívás.

Miért éppen a ferences rend mellett döntöttél? Volt esetleg más szerzetesi lelkiség, ami vonzó volt?

Sokat nézelődtem más lelkiségek között is. Édesapám középkorral foglalkozik, így már korábban is közel kerültek hozzám a különböző szerzetesrendek: premonstreiek, ciszterciek, bencések és más közösségek. Mindegyikben találtam valamit, ami felkeltette az érdeklődésemet, és ahogy olvastam róluk, illetve egy-egy rendet közelebről is megismertem, el tudtam volna képzelni magamat bennük. Őszintén szólva azt nem tudom pontosan megmondani, miért a ferences rend lett végül az otthonom. Ugyanazzal a lendülettel jelentkezhettem volna akár a pálosokhoz is, de valamiért először a ferenceseknek írtam. Hogy ez így alakult, abban utólag a Jóisten kegyelmét tudom felfedezni. Ahogy ugyanis egyre többet tanulok a rendben arról, mit is jelent a ferencesesség, azt tapasztalom, hogy ez a lelkiség engem is formál, és egyre inkább felfedezem benne saját magamat. (<https://ferencesek.hu>) *Folytatás következik.*

Hirdetések

Ma, augusztus 16-án a 16 órai szentmise zenei szolgálatát végzi, majd rövid koncertet ad a Magyar Örökség Díjas **Kodály Zoltán Férfikar** Budapestről. Szent István királyunkra emlékeztetve hazafias, lélekemelő dallamok csendülnek fel előadásukban. Orgonán közreműködik: Lakner-Bognár András főkantór Zongorán: Papp Gyula zongoraművész Vezényel: Pálincás László. Mindenkit szeretettel várunk!

Aug. 20-án, **Szent István király ünnepén** a szentmisék rendje: 7.00, 10.00 és du. 5-kor lesznek. A 10.00 szentmise végén megáldjuk az új kenyeret.

Szeptember 5-én délelőtt 11.00-kor a Budapest Pasaréti Ferences Plébániatemplomban a Plébániánk származó **Kóta Vilmos Fr. Quirin** ünnepélyes, örök fogadalmat tesz. Erre az ünnepre hívjuk a kedves Testvéreket. Tapasztalataink alapján a legegyszerűbb, ha vonattal megyünk. Nyugdíjasok ingyen utazhatnak. Egyéb igény esetén tudunk csoportos jegyet venni. A vonat 6.57-kor indul Szombathelyről és 9.32-re érkezik a Kelenföldi Pályaudvarra, vissza a 14.25-ös vonattal utazunk és 17.00 órára érkezünk haza. Részleteket az irodában tudunk nyújtani.